

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Rączka

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania P. B.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.
o przywrócenie do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 września 2020 r.,
zażalenia odwołującego się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 lipca 2020 r., sygn. akt III WSC (...),

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 21 lipca 2020 r., III Wsc (...) Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił skargę kasacyjną ubezpieczonego P. B. od wyroku tego Sądu z 30 czerwca 2020 r., III Aua (...). Ubezpieczony zaskarżył osobiście powyższe postanowienie Sądu drugiej instancji zażaleniem do Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu.

Na podstawie art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem

przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Należy zauważyć, że przymus adwokacko-radcowski wynika z przytoczonego wyżej przepisu Kodeksu postępowania cywilnego. Skarżąca, jeżeli nie stać jej na profesjonalnego pełnomocnika, mogła wystąpić o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do sporządzenia zażalenia. Nic nie stało również na przeszkodzie, aby zwrócić się o bezpłatną pomoc prawną świadczoną *pro bono* przez liczne kancelarie i fundacje. Nie ma jednak możliwości, aby sądy powszechne, czy też Sąd Najwyższy mogły pominąć wymóg zastępstwa przez profesjonalnego pełnomocnika ustanowiony w art. 87¹ § 1 k.p.c., w szczególności, nie stanowi podstawy do pominięcia tego wymogu fakt, że pełnomocnik z urzędu sporządził w niniejszej sprawie opinię o braku podstaw do sporządzenia skargi kasacyjnej.

Bez znaczenia dla zasadności odrzucenia skargi kasacyjnej pozostawały argumenty powódki dotyczące jej merytorycznej zasadności, bowiem skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu z powodu braków formalnych, a nie oddaleniu z uwagi na jej merytoryczną niezasadność, która w ogóle nie była w tej sytuacji przedmiotem badań ze strony Sądu.

Z tych powodów, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.